

Nr 11.

Ankom till riksdagens kansli den 28 februari 1933 kl. 1 e. m.

Utlåtande i anledning av väckt motion angående vissa ändringar i lagen om försäkring för olycksfall i arbete.

I en inom andra kammaren väckt, till lagutskott hänvisad motion, nr 258, vilken behandlats av andra lagutskottet, har herr *Spångberg m. fl.* hemställt, att riksdagen måtte i skrivelse till regeringen anhålla om skyndsamt utredning och förslag till ändring av lagen om försäkring för olycksfall i arbete i enlighet med de riktlinjer, som i motionen angivits.

Beträffande den närmare innebörden av motionärernas hemställan ävensom de skäl, som anförts till stöd för densamma, får utskottet hänvisa till motionen.

Utskottet vill härvid påpeka, att motionen torde hava blivit feltryckt, i det att å sidan 2 efter fjärde stycket bort intagas — i stället för de tryckta femte och sjätte styckena — en tabell, utvisande sjukpenningens storlek inom olika inkomstklasser i enlighet med det förslag, som motionärerna i tredje stycket å samma sida framställt.

Gällande bestämmelser rörande de frågor, som i motionen behandlas, återfinnas i 6 och 9 §§ i lagen den 17 juni 1916 om försäkring för olycksfall i arbete.

I 6 § stadgas, bland annat:

Har arbetare skadats till följd av olycksfall i arbetet, skall på grund av försäkringen till honom i ersättning utgivas:

1) om olycksfallet medfört sjukdom, som förorsakat förlust eller nedsättning av arbetsförmågan:

a) så länge sjukdomen varar: erforderlig läkarvård jämte läkemedel och andra till arbetsförmågans höjande eller eljest till lindrande av menliga följder av olycksfallet nödiga särskilda hjälpmedel, såsom kryckor, enklare konstgjorda lemmar, glasögon och dylikt;

b) under förutsättning att sjukdomen varat mer än tre dagar efter dagen för olycksfallet och att arbetsförmågan nedsatts med minst en fjärdedel, från och med dagen efter sistnämnda dag och så länge sjukdomen varar: sjukpenning för varje dag, utgörande vid förlust av arbetsförmågan ett belopp, bestämt i förhållande till den skadades årliga arbetsförtjänst på sätt

nedan angives (hel sjukpenning), och vid nedsättning av arbetsförmågan det lägre belopp, som svarar mot nedsättningen; skolande hel sjukpenning utgå med följande belopp, nämligen:

om den årliga arbetsförtjänsten ej uppgår till 675 kronor, med en krona, om den årliga arbetsförtjänsten uppgår till 675 kronor men ej till 945 kronor, med en krona 50 öre,

om den årliga arbetsförtjänsten uppgår till 945 kronor men ej till 1,215 kronor, med två kronor,

om den årliga arbetsförtjänsten uppgår till 1,215 kronor men ej till 1,485 kronor, med två kronor 50 öre,

om den årliga arbetsförtjänsten uppgår till 1,485 kronor men ej till 1,755 kronor, med tre kronor,

om den årliga arbetsförtjänsten uppgår till 1,755 kronor men ej till 2,025 kronor, med tre kronor 50 öre,

om den årliga arbetsförtjänsten uppgår till 2,025 kronor men ej till 2,295 kronor, med fyra kronor,

om den årliga arbetsförtjänsten uppgår till 2,295 kronor men ej till 2,565 kronor, med fyra kronor 50 öre,

om den årliga arbetsförtjänsten uppgår till 2,565 kronor men ej till 2,835 kronor, med fem kronor, samt

om den årliga arbetsförtjänsten uppgår till eller överstiger 2,835 kronor, med fem kronor 50 öre;

2) om olycksfallet, efter upphörande av därav förorsakad sjukdom, medfört under längre eller kortare tid bestående förlust eller nedsättning av arbetsförmågan:

a) livränta under tiden å ett årligt belopp, motsvarande vid förlust av arbetsförmågan två tredjedelar av den skadades årliga arbetsförtjänst och vid nedsättning av arbetsförmågan det lägre belopp som svarar mot nedsättningen, med tillägg av belopp, svarande mot den sannolika årliga kostnaden för förnyelse av sådana särskilda hjälpmedel som under 1) nämnts; dock att vid förlust av arbetsförmågan livräntan må, när den skadades tillstånd kräver särskild vård, med hänsyn härtill bestämmas till högre belopp än nyss är nämnt, likväl ej överstigande beloppet av den årliga arbetsförtjänsten, samt att livränta icke utgår, där ej arbetsförmågan blivit nedsatt med minst en tiondel;

b) sådan behandling, som må erfordras för höjande av arbetsförmågan.

Enligt 9 § skall den årliga arbetsförtjänsten vid bestämmande av livränta beräknas till minst 450 kronor.

De i motionen framställda förslagen till ändring av gällande lag hava tidigare vid flera riksdagar varit föremål för behandling.

Vid 1927 års riksdag hemställde herr Spångberg m. fl. i en motion, II: 106, bland annat, om sådan ändring i 6 § i olycksfallsförsäkringslagen, att beloppet av hel sjukpenning ökades och i intet fall skulle understiga tre kronor.

Motionen behandlades av andra lagutskottet, som inhämtade yttrande öfver densamma från försäkringsrådet och riksförsäkringsanstalten. Båda dessa myndigheter avstyrkte förslaget. Vad särskilt beträffade den föreslagna höjningen av minimigränsen för sjukpenning till tre kronor yttrade försäkringsrådet, att detta innebure ett frångående av principen att ersättning,

som utginge enligt socialförsäkringen, borde sättas i visst förhållande till arbetsförtjänsten och icke överstiga densamma. Riksförsäkringsanstalten meddelade, att motionärernas förslag med avseende å sjukpenningens belopp skulle föranleda en betydande ökning av utgifterna för sjukpenning och uttalade, att ett bifall till motionärernas ifrågakavande förslag skulle medföra konsekvenser, som icke kunde anses rimliga. För egen del fann utskottet i utlåtande nr 33, i anslutning till vad myndigheterna anfört, sig icke kunna förorda motionärernas förslag.

Riksdagen godkände utskottets utlåtande.

Vid 1928 års riksdag väckte herr Spångberg m. fl. i motion II: 191 förslag om enahanda ändringar i lagen, som de i nu förevarande motion föreslagna.

Andra lagutskottet anförde i utlåtande, nr 28, beträffande motionen bland annat följande.

Ett genomförande av motionärernas förslag skulle medföra, att såväl sjukpenning som sedermera jämväl livränta skulle kunna utgå med högre belopp än vederbörandes arbetsförtjänst. Då utskottet ej ansåge sådana skäl hava i motionen anförts, som kunde föranleda riksdagen att frångå den till grund för gällande olycksfallsförsäkringslag liggande principen, att ersättning, som utginge enligt lagen, skulle stå i visst förhållande till arbetsförtjänsten och icke överstiga densamma, samt utskottet i övrigt icke blivit övertygat om lämpligheten av de föreslagna ändringarna i det vid 1926 års riksdag antagna, nu gällande intervallsystemet vid beräkning av sjukpenning, finge utskottet hemställa, att motionen måtte av riksdagen lämnas utan bifall.

Reservation anmäldes av fem av utskottets ledamöter.

Utskottets hemställan bifölls av riksdagen.

Vid 1930 års riksdag väcktes motion i ämnet, II: 8, av herr Spångberg m. fl. med samma yrkanden, som framställdes 1928.

Andra lagutskottet yttrade i utlåtande nr 3, bland annat, följande.

Då utskottet beträffande frågan alltjämt intoge den ståndpunkt, som kommit till uttryck i utskottets vid 1927 och 1928 års riksdagar avgivna utlåtanden i anledning av de då väckta motionerna i samma ämne, hemställde utskottet, att motionen icke måtte föranleda till någon riksdagens åtgärd.

Två av utskottets ledamöter anmälde reservation.

Riksdagen biföll utskottets hemställan.

Jämväl vid förra årets riksdag väcktes en motion, II: 136, av herr Dahlén m. fl. av samma innehåll som nu förevarande motion.

Andra lagutskottet anförde i sitt över motionen avgivna utlåtande, nr 8, att de skäl, som vid de tidigare tillfällen, då utskottet haft att taga ställning till den av motionärerna väckta frågan, föranlett utskottet att hemställa om avslag å motioner i ämnet, enligt utskottets mening fortfarande ägde giltighet. Utskottet hemställde därför, att motionen icke måtte föranleda till någon riksdagens åtgärd.

Reservation anmäldes av en ledamot. Riksdagen godkände utskottets utlåtande.

Utskottet. Utskottet anser det vara nödvändigt att bibehålla den till grund för olycksfallsförsäkringslagen liggande principen, att ersättning enligt lagens regler skall bestämmas med hänsyn till storleken av den skadades arbetsförtjänst och icke i något fall må överstiga densamma. Med hänsyn härtill finner sig utskottet icke kunna tillstyrka bifall till motionen. Utskottet vill dock härvid framhålla, att beloppet av sjukpenning och livränta, som i enlighet med gällande lags bestämmelser utgår inom de lägre inkomstgrupperna, enligt utskottets mening är så lågt, att en mindre höjning därav i och för sig kunde anses vara motiverad, ehuru en sådan höjning på grund av nuvarande ekonomiska läge torde vara synnerligen svår att genomföra.

På grund av vad sålunda anförts får utskottet hemställa,
att förevarande motion icke måtte föranleda till någon
riksdagens åtgärd.

Stockholm den 28 februari 1933.

På andra lagutskottets vägnar:

KARL MAGNUSSON.

Vid ärendets behandling hava närvarit:
från första kammaren: herrar *Frändén*, *Norman* och *P. Sandström*, fröken *Hesselgren*
samt herrar *Olof Carlsson*, *Larsson* i Brålanda, *Forsslund** och *Löfvander**;
från andra kammaren: herrar *Magnusson* i Skövde, *Wallerius*, *Pettersson* i Hällbacken*,
Hansson i Trollhättan och *Gardell* i Gans, fru *Nordgren** samt herrar *Sandberg* och *Hermansson*.

* Ej närvarande vid utlåtandets justering.